

סיון בסקין
"לעת זקנה נהיית לי קהלת"
שלושה שירי-שיחה דוקומנטריים על פערי גיל

שיחה במקלחות הנשים

"אסת'ר'קה, מה שלומך? לא ראינו אותך מזמן."
"אני מגיעה מאחר, כי הנכדים אצלי."
"יפי, יפי. בני כמה?" "הקטן עדין בגן,
והגדולה לומדת עם הבן של... של נטלי."

"כן, נכון, היא ספרה לי. איך הולך לה שם, בפתה?"
"היא בסדר, אני יודעת? היא תלמידה טובה.
התחילה ללמד פסנתר." "אתם מכריחים אותה?"
"לא, היא רוצה בעצמה. המגבת הזאת רטובה,

מה אני אעשה?" "קחי, יש לי עוד אחת."
"תודה, שולמית, תודה. איך החיים אצלך?"
"אני יודעת... חיים. תגיד, את כבר אכלת?"
"עוד לא." "אולי נעלה לקפה ועוגה?" "הולך."

"נטלי מתגרשת." "למה?" "אומרת שאי-אפשר
לחיות אתו." "למה, מה הוא עושה?" "לא חשוב. יועץ.
אני לא מבינה בזה. לא חשוב. העקר,
לא טוב לה אתו." "ולמי היה טוב?" "שורץ

במשך עד עשר. מי יודע מה יש לו שם."
"מזכירה?" "מי יודע. ראית הרבה סרטים.
הוא אומר, שיחות עם ארצות הברית. נרשם
לחוג כדורסל." "והיא?" "רצתה לטוס לכרתים."

הִיָּה עֶסוּק. אָמַר לָהּ, צִימֵר בְּקִיץ. אָמְרָהּ, רוֹצֵה לָנוּחַ. וּמָה זֶה צִימֵר. קָצֵר מְדִי. וּפְקַק בְּמוֹצַיִם שׁ.”
”אָבֵל עַל זֶה מִתְגַּרְשִׁים?” “הֲלֹכָה לְקַבּוּצָה לְהַעֲצֵמָה אִישִׁית. חֲזֵרָה וְאִמְרָה, מִצָּב

כֵּן לֹא יָכוֹל לְהַמְשֵׁךְ יוֹתֵר. אָמְרָהּ, זֶה אֲנִי בּוֹחֶרֶת לְהִיֹּת אֲמֻלָּה. אָשִׁים לָזֶה סוּף.”
”וְאַתָּה, וּמָה אֶת חוֹשֶׁבֶת? זֶה רְצִינִי?”
”אֲסַתְרֶקָה, שׁוּם דְּבָר לֹא רְצִינִי יוֹתֵר. בְּלוֹף

הַכֹּל.” “אֶת חוֹשֶׁבֶת — בְּלוֹף, וְאֹז בָּאָה מִכָּה. בְּדוּק.”
”מָה אֲנִי מְבִינָה. אֲנִי זָקְנָה. הִנֵּה, בָּאָה לְשָׁחוֹת.”
”הֵם לֹא הִמְצִיאוּ כָלוּם. גְּרוּטָאוֹת כְּמוֹנוּ בְּדִיּוּק.
רַק מִהֶזְמֵן שְׁלָנוּ נִשְׁאָר פְּחוֹת.”

תל אביב, פברואר 2012.

שיחה בין שני בעלי חנויות סמוכות ברמת-גן

”מָה, בְּרִקּוּבִיץ, אֶתָּה הַיּוֹם בְּאֵבֶל?
שְׁמַעְתָּ, גְּוֵרְדִיּוֹלָה הַתְּפִטֵּר?
”עֲזוּב, גַּם כִּכָּה הַחַיִּים בְּזָבֵל.”
”תִּרְאוּ מִי מְדַבֵּר. אֶתָּה פִּנְתֵּר,

פִּנְתֵּר, אָחִי, אֶתָּה לֵיד כָּל אֵלָה,
הַצְעִירִים, שְׁעוֹת מוֹל הַמַּחְשָׁב.
נִסִּיתָ לְהַכִּיר, בַּר רַפְאֵלִי?
”לֹא מִתְבַּיֵּשׁ לְצַחֵק עָלַי. תִּשָּׁב,

תִּשְׁתֶּה קָפֶה. אֲנִי כְּבָר עִם קֶרְחָת.”
”וְאֵם הִיָּה לִי כֶסֶף כְּמוֹ שְׁלֵדָה,

אֶפְלוּ אִם אֶשְׁתִּי הִיְתָה צוֹרַחַת,
הִיִּיתִי כְּכֹר עוֹשֶׂה מֵהַפֶּכֶה,

עוֹשֶׂה לִי הַשְּׁתָלָה. גַּם בְּשָׁנִים.
יִוְרְדוּת לָהּ, אָחִי, עֲשָׂרִים שָׁנָה.
”עֹזֵב, סֵפֶר לִי מִיִּשְׁהוּ שְׁשֻׁנִידָר
עֲשֵׂה נִתּוּחַ פְּלִסְטִי וְקָנָה

הַבֵּיתָה מְכוֹנֶתת קָפָה. כְּמוֹ מֶלֶךְ.
מְצָא צְרָפְתִּיָה בַת אַרְבָּעִים.”
”יְהוּדִיָּה?” “נְדָמָה לִי. מִתְעַמְלֶת
לְשַׁעֲבֵר.” “לֹא רַע. קָפָה טָעִים.

אֶפְשָׁר עוֹד כּוֹס? תּוֹדָה. פְּנוּמְנָלִי.
”יֹכֵל לְפָרֵשׁ לְאִיזָה הַרְסוֹר־מֵר.”
”פַּעַם צְרָפְתִּיָה אַחַת נִתְּנָה לִי.
עֲזַרְתִּי לָהּ, אָחִי, לְדַפֵּק מִסְמֵר,

לְתִלוֹת מִדָּף. חֶבֶל, לֹא הִתְחַתְּנִתִּי.”
”מָה רַע לָךְ עִם רוֹחֶלְיָה?” “לֹא רַע.
אֲבָל תֹּאֵר לָךְ אוֹתִי, בְּחוֹר שְׂרַמְנָטִי,
כְּמוֹ אִיזָה זְאֵן־מִיִּשֵׁל, עִם בְּחוֹרָה

שְׂיִישׁ לָהּ סְטִיל. יָפָה וּמְפַנְקֶת.”
”מָה כְּכֹר יֵשׁ לְפָנֶיךָ אוֹתָהּ, אָחִי?
אֵתָהּ פִּנְתֵר גַּם כְּכֹה. שֵׁב בְּשָׁקֵט.”
”פִּנּוּק, אָחִי, זֶה רַע הַכְּרָחִי.

רַק עִם הַגִּיל אֵתָהּ מִבֵּין כְּאֵלָה
דְּבָרִים. אוֹלִי גַם רוֹחֶלְיָה תְּפַנְּנִים.”
”לְעֵת זְקִנָּה נְהַיִיתִי לִי קֹהֶלֶת.”
”הַלְנָאִי שְׂכָךְ כְּלָנוּ, הַזְקֵנִים,

נְהִיָּה. לְיִלְדִים שְׁלָנוּ בְּטַח
שְׂזָה יוֹתֵר בְּרִיא. עֵת פֹּה, עֵת שָׁם.

(מצביע על הטלוויזיה העומדת על מדף עליון בחנות)

הִנֵּה, תִּרְאֶה. "מִי?" "פִּדְרֵר מוֹל בְּרִדִּיךְ.
אֶפְלוּ הֵם יוֹדְעִים שְׂאִין מְרָשָׁם

נִגְדֵּה הַזְּמַן. שְׁעוֹד שְׁנָתִים, אַרְבַּע,
יִתְחִילוּ לְהַפְסִיד, לְהַעֲלֵם.
אֵתָה יוֹדֵעַ אֵיךְ אָמַר לִי אָבִיא:
צָעִיר חֲרָשׁ, וְהַזְקֵן אֱלֵם."

"אֲנִי לֹא מַת עַל טְנִיס. תָּן לִי קוֹלָה,
אָחִי, אֲנִי צָמֵא. נְהִיָּה פֹה חֵם."
"תִּשְׁמַע, עֲשֵׂה בְּשֶׁכֶּל גְּנֻרְדִּיּוֹלָה.
צָעִיר, צָעִיר, אֲבָל בְּחוֹר חָכָם."

תל אביב — מטולה, מאי 2012

שיחה בחתונה רוסיית רבת-משתתפים
(תרגום בלתי-חופשי מרוסית)

"או, מה שלומך, מזל טוב על הבטן.
מי יש בפנים?" "הפעם בן." "סחתיין!
שמח בטח בעלך, שהתחתן
אתך." "עם מחירים כמו במנהטן,

שני ילדים ממין זהה חוסכים עוד חדר.
אבל ממש לא משנה לנו — בן, בת.

ואגב, לא קשור אלי: מבט
חטוף בגוגל יגלה שזה הגבר

קובע את הרבב הפרומוזומים:
איקס, ניי. "אני עקבתי בענין
בנעורי אחרי מדע. יפין
של התאוריות גרם לי אז לזרם עם

כל הסביבה שלי: רומנטיקנים,
קוראי מד"ב וסוחבי תרמיל.
שתינו וודקה. אוי, אני לגמרי לא יעיל.
סליחה. לחיים! לחייו של החתן עם

נערתו. "לא, לא, תודה. אינה יודע,
כאבא לשלושה: אסור בהריון?"
"את זה פספסתי. לא מזמן בכך גריון
ישבתי וראיתי בידיה

של בחורה תינוק, והיא היניקה
על הכרסה ליד המזרקה.
עכשו זה מתפרץ: בכל חלקה
טובה — הורים ותינוקות, כמו קליקה,

לא מתבישים מכלום. חלב ופיפי
בכל מקום. בתקופתי גברים
לא התעסקו בזה. יש משקאות קרים.
רוצה?" "זאת מחשבה סטראוטיפית.

רק מים. כן, תודה." "יצור רומנטי
הוא גבר. מבינה?" "אני רואה.
רומנים על שושלת בני ולואה
קראתי די בינלודתי. סמנתי

בְּפִנְקָסִי כָּבֵד אֶז: זֶהָב וְחֶרֶב.
"מִרְכִּיב חָשׁוּב מֵהַמְסַרְת הַגְּבֵרִית.
אֲנִי, תִּרְגְּמָתִי נִדְסוֹן לְעֵבְרִית.
רוֹצֵה לְשָׁמֵעַ?" "כֵּן, אֲנִי זֹכֶרֶת:

בְּחֶתְנָה שֶׁל אֲרִיק כָּבֵד שָׁמַעְתִּי
אֶת הַתְּרַגּוּם שֶׁלָּהּ לְנִדְסוֹן. "נִעְתָּדָה?"
"לְצַעֲרִי, גַּם הַמְקוּר מוֹשֵׁךְ
אוֹתִי מַעֲט מְאוּד. נוֹרָא דְרַמְטִי

לְטַעֲמִי. "אֲנִי אוֹהֵב קֶצֶת דְרַמָּה.
אַתָּם, הַלִּיטְאִים, שְׂקָטִים מְדִי.
"אֵיךְ לֹא אֶהְיֶה שְׂקָטָה, כְּשִׁמְצַדְדִי
כָּל הַגְּבֵרִים שְׂקָעוּ בְדִיג. "לָמָּה?"

"שְׂאֵל אֶת אָבִי: הִיא דִיג פְּנָטִי."
"אֲנִי, הִנֵּה מְגִיעַ דֵּג. רוֹצֵה?"
"אֶלְתִּית שֶׁהַתִּיבְשָׁה מְכַל מִיֶּצֶה.
בְּתֵאבּוֹן. אֲנִי לֹא הִשְׁתַּכְנַעְתִּי.

לֹא שֶׁהָיוּ לִי צְפִיּוֹת. אֵינְשִׁלָּהּ,
אֶסַּע הַבַּיְתָה עוֹד חֲצִי שָׁעָה."
"יֵשׁ רוּחַ. אֵל תְּצַטְנְנִי." "כֵּן, אָה.
אוֹלֵי אֶכֵּן בְּבֵית צ'אִי מְסֻלָּה."

תל אביב, מאי 2012.